

Anotace

Problematika alokace vzácných zdrojů při poskytování léčebně-preventivní péče v době nedostatku zahrnuje mnoho dimenzí. Jako ústřední pojmy, s ohledem na sociální učení katolické církve, je možné chápat lidskou důstojnost a spravedlnost. Cílem práce je v deskriptivní rovině přiblížit role a vzájemný vztah obou pojmů a dále nabídnout základní pohled na téma alokace vzácných zdrojů v soudobé diskusi v podmínkách České republiky. Jako ústřední téma se jeví v tomto kontextu otázka spravedlnosti s akcentem na důstojnost člověka. Ve druhé části, v normativní rovině, je práce zaměřená na pojem inherentní a kontingentní důstojnosti, jakožto dvě hlavní významové linie. Význam inherentní důstojnosti nelze v souvislosti s lékařskou etikou a bioetikou zpochybňovat. Je ale koncept důstojnosti přisuzované zvenčí, na základě určitých vlastností, schopností a dovedností (tzv. kontingentní důstojnost) také relevantní a jakou může hrát roli v situaci nedostatku vzácných zdrojů v rámci jejich alokace? Jak lze chápat tuto kategorii vzhledem k nutnosti prioritizace v situaci nedostatku?